

MIKULÁŠ , ZTRATIL PLÁŠ A...

Pátek, 30 listopad 2018

Uš je to tady! Já chci jít do blázince! Slyšám te!
každou chvíli hláskuju v rádiu. Ěekáš nás Advent, ás rozjímám, klidu a oekávám
nejradostnějšího svátku, kdy se lidé obdarovávají a ušávají
si štěstí lidské spolitosti. Tak by to mělo být a tak si to
ještě pamatují. Někdy se nám to ale zvrhlo; vzpomínám, jak ještě někdy v padesátých
letech jsem stála frontu ve Vinohradské tržnici na dvě kila
jonatán, které byly jenom na Vánoce.

Dneska v obrovských marketech nejdám ve bloumám, abych
vůbec našla páš-sluně obchod, nakonec i tady stojím frontu; ne však na jablka, ale
nejdám ve na košík, a pak na to, abych zaplatila. Netrpělivě stojím za vozíky,
narvanými vrchovatě zboží (ze kterého se toho nakonec stejně toho spousta vyhodí,
protože lidé jsou uš taková, že když mohou, tak dělají zásoby). Snažím se tomu
vyhnout a raději ás vyuš-t k návštvám pášitel, vstav, koncert... a v šdnám páš-padě se do tohoto
nezapojovat.

Jak pášjde svátek Barbory, a pak uš natěšeně dťti dťl jen
jeden den od Mikulášovy naděly. A já se vydám do sadu na tmešívově vťvíky,
protože pokud mně ve vřze vyketou, tak do roka pášjde svatba a to je pášeci pravda
pravdouš, akorťt asi ne moje, ale někoho urťt.

A kdo bťvaly Barborky? Kouzelně bytosti, které přť na
zlatém provaze na zem spouťt svatě Petr.

Měvaly bťláš jaty, na hlavě vnešek, nebo zlatou
korunku. Hodněm dťtem rozděvaly cukrově srděka, ale neposluchoš dostali od
nich metlou.

V dťstvě jsem se já na dobroty moc netěšila, byla jsem
ta zlobivějšá dcera, a tak zatěmco šěgra dostala nějakou tu sušenku, u mne naděla
byla tradišně pytlěk s uhlěm a mrkvě. Měla jsem mámu, která mne tak
vychovávala, v domněně, že mně vyšene z hlavy touhu po dobrodružstvě a z toho
nšsledujě přěvihi. Jenže já se hlavně těšila na legraci s pošťtšněm
Mikulášě. Nebyla jsem sama, v pašedvěer, na svátek Jitky, se nš sešla celě
parta dťt z ulice, bťhaly jsme po Korunce od Vinohradské voděrny aš na Měřák,
blbly jsme s prskávkami a soutěšily, kdo z nš ulově prvěho Mikulášě, a kdo
jich napošť nejvěc.

Legraci si ještě ušila i moje dcera. I u ně jsme
dodrěovali tradici pošťtšně Mikulášě. A tak pošťtala Mikulášě, šerty a anděly ve stejěch
ulicěch, jako kdysi já. V jejěm dťstvě bydlela moje máma pašěd
ještě na Vinohradech. Od baběky jsme pak choděvaly pašěky domě pašes Starou
Prahu. Hezěš světky byly po 89. roce, v lidech ještě pašěd byla naděje, a měli
jsme se nějak věce řědi.

Na Karlově mostě vyhrěvali pro svou i našě radost řězně
hudebněci, šasto tam byl slyšet Palešek s Janěkem. Prahou chodily malě holěky
s košíky a rozděvaly šokoladěš bonbony, které později byly nahrašeny uš jenom

propaga•n•mi let•jky. Na Kamp• jsme tehdy potkali •tud•jky, p•™evle•en•© za •erty, ti si cht•li dceru odn•©st v pytli, pokud se nevykoup•- b•jsni•kou. A pustili ji teprve tehdy, kdy•¼ odrmolila •ŽHudl pudl na housle, housle byly nakousl•©, nakousl je pudl, jak na housle hudl•œ. Legraci si u•¼ila, i kdy•¼ jsme pak do•ily dom• a ona •ila vyven•it soused•ina pudla Alana. P•™il•tla za chv•li, o•i jako tal•-•™e, hrozn• se sm•ila a •¼e pr•½ j•- honil •ert.

•œ A dohonil!•œ, pt•im se j•i.

•ŽTo nemohl, vylet•l z vedlej•-ho domu, d•lal na mne mulisy, bulisy, ale jak posp•chal, tak mu domovn•- dve•™e p•™isk•™•ply ocas, nemohl ho vyprostit a j•i utekla.•œ

A pak se do•tu, •¼e psycholog•© doporu•uj•- rodi••™m zcela vymazat •erty ze sc•n••™e, sta••- pr•½ vebn•½ Mikul•i•i a p•vabn•½ and•l. Jen•¼e pak chyb•- ta legrace, kdy na ulici potk•jíte srandovn•ho •erta a ten m•sto roh•, m•i na hlav• p•™ipevn•n•© dva telec•- p•jrký.

Psycholog•© nemaj• pravdu, na•i •erti jsou nehraban•-, srandovn•- Matesov•©, nebo roztomil•- mal•- •ert•ci a byla by •jkoda je zavrhnout. D•tem p•™in•i•ej•- jenom sm•ch a legraci. •¼e se jich prckov•© neboj•-, d•iv•im jako d•kaz fotky m•© je•t• ne t•™•let•© dcery.

Ne tak rakou•t•- Krampusov•©, ti se hnus•- i mn• a p•™esto k n•im pomalu za••-naj•- pronikat p•™es hranice.

A co vy, t••t•-te se taky na Mikul•i•e?Utrhnete si "barborku"?

deeres